

LINȘAJUL LUI ION ILIESCU

de Liviu Cangeopol

În vremea din urmă, ca urmare a repetatelor nemulțumiri manifestate de societatea civilă la adresa maimuțării actului juridic privind evenimentele istoriei noastre recente și pline de neclarități, al căror protagonist a fost, ca șef al răzmeriței kaghebeste și al statului, Ion Iliescu, a putut fi sesizată o palidă intensificare a subiectului la nivel declarativ în jurul persoanei sale. Iritat de aria tematică în care este implicat, acuzatul a compus o scrisoare publică, din care ne propunem să extragem o seamă de citate. Începem cu primul: *“Resping cu fermitate campania de linșaj mediatic, de minciuni și de manipulare a realității la care participă unele publicații și televiziuni, realizatori și jurnaliști, dar, ceea ce este și mai grav, persoane din Parchetele Militare, campanie care are drept obiectiv denigrarea mea atât în legătură cu evenimentele din decembrie 1989, cât și cu acelea din 13-15 iunie 1990.”*

Am observat că atunci când îmi afund tocu-n călămară cu intenția de a scrie câte ceva despre Ion Iliescu, resimt nevoia să consult mai întâi Dicționarul Explicativ al limbii române, căci atât de pervertită a ajuns aceasta din urmă în gura politrucului băștinaș cu rădăcini în trecutul negru. Astfel, încercând să dăm de explicația termenului “linșaj”, aflăm că, la bază, el înseamnă “ucidere fără judecată a cuiva de către o mulțime agitată, ațâțată.” Când Ion Iliescu a ordonat trupelor de Securitate să liniștească prin orice mijloace (a se citi: ucidere) mulțimea agitată, ațâțată, la ce judecată a făcut apel? În baza căror hotărâri judecătorești a decis Ion Iliescu aducerea minerilor în Capitală, pentru a apăra fragila democrație de ea însăși? Noi avem dreptul să ne întrebăm, el are obligația să răspundă.

Cităm în continuare, stupefiați de tupeu, prostie și rea intenție: *“Ele (violențele din 13 iunie - n.r.) au fost planificate și organizate cu un scop precis: acela de a crea o stare de anarhie și dezordine, pentru a compromite puterea și a împiedica structurarea și organizarea noilor instituții ale statului de drept alese la 20 mai. Este același scenariu folosit și în decembrie 1989, când diversiunea «teroriștilor» a urmărit să împiedice constituirea și funcționarea noilor structuri ale puterii provizorii, respectiv a CFSN.”* În retorica de lemn a lui Ion Iliescu, golani au fost promovați la rang de teroriști. Este dreptul său la libera exprimare.

Totuși, în baza cărei anchete s-a stabilit că fenomenul Piața Universității a fost “planificat și organizat cu un scop precis”? Ii, în primul rând, cine au fost capii organizatori? Au fost ei arestați, anchetați și deferiți justiției? Sunt ei cunoscuți de masele largi și oarbe? De ce, măcar acum, când este încolțit pe nedrept, Ion Iliescu nu-i numește pe cei ce unelteau pierderea statului român și uciderea democrației? Nu e acesta un cap de acuzare suficient de serios? Nu i-ar înfiera Ion Cristoiu de le-ar merge fulgii? N-ar tuna Cristian Tudor Popescu? N-ar muși bardul?

Situația devine și mai încălțită când Ion Iliescu aduce în discuție “diversiunea teroriștilor”, pusă în aplicare de el și ai lui, la indicațiile strategilor de la Kremlin. Până acum, revoluționarul kaghebiu pare a fi dormit foarte bine cu gândul că sângeroșii trăgători de elită, fideli lui Ceaușescu până la sacrificiu, se află în libertate și pot comite acte capabile fie să-i submineze autoritatea statală, fie bunăstarea fizică. E o totală neglijență, fatalism ori delăsare că Ion Iliescu nu a ridicat un deget să-i afle pe vinovați. Dimpotrivă, a pus bețe în roate când vreun anchetator a încercat să dea de urmele lor.

“Acum, cu complicitatea unor procurori din Parchetul Militar, aceștia (acuzatorii lui – n.r.) sunt pe cale să rescrie istoria și să deplaseze atenția de la cauză la efect, profitând de sprijinul politic pe care li-l oferă actualul șef al statului, care dorește să se răzbune pe toți cei care, exercitând un drept legal și constituțional, au votat în Parlament pentru suspendarea sa.” Asta da deplasare a atenției de la cauză la efect, chiar dacă în cerc vicios! Cu alte cuvinte, dacă un om de-al nostru (Dan Voiculescu) nu agita alți oameni de-ai noștri (căpeteniile celorlalte partide) să-l suspende, conform prevederilor unei constituții scrise de unul de-ai noștri (Antonie Iorgovan), pe un alt om de-al nostru (Traian Băsescu), azi nu ar mai fi încercat nimeni să mă lovească pe mine, cu voia dvs, ultimul pe listă (Ion Iliescu), al nostru, pentru liniștea noastră.

(La drept vorbind, e o rușine că loviturile lor vin de la oamenii lor, prin diversiunile lor, minciunile și modurile lor de manipulare a realității, prin anchetatorii lor și că nimic din actul justiției lor nu ne aparține nouă, spectatori tâmpi și fără vlagă ai spectacolului românesc.)

Din păcate pentru el, Ion Iliescu nu este supărat atât pentru că se încearcă asupra sa aplicarea

strategiei țapului ispășitor pentru rezolvarea unor crime, la urma urmei, colective, cât pentru simplul fapt că este desfășurată o anchetă în vederea aflării adevărului. Din acest punct de vedere, Ion Iliescu comite o crimă și o greșeală: prima ar fi obstrucționarea justiției, iar a doua, indicația că la capătul firului se va da, negreșit, de fiorosul său rânjet. Argumentația sa jalnică se bazează pe un concept prea mult abuzat: asuprirea istoriei.

Întrevăzând posibilele complicații ale anchetei, Ion Iliescu devine prudent: *“Pe baza înțelegerii realizate de viceprim-ministrul Anton Vătășescu la întâlnirea cu reprezentanții celor care ocupau Piața Universității, prim-ministrul Petre Roman a aprobat măsurile propuse de ministrul de Interne privind eliberarea zonei în dimineața zilei de 13 iunie 1990.”* Onorată instanță, în primul rând, nu am câine, iar pe deasupra câinele meu nu mușcă. Dacă, totuși, se stabilește că reprimarea manifestației din Piața Universității n-a fost întru totul justificată legal și dacă e cineva de blamat, atunci Petre Roman e acela. Numai că premierul de atunci poate invoca în apărarea sa mineriada din septembrie 1991, când Ion Iliescu i-a chemat pe mineri ca să-l trimită acasă în șuturi, pentru că nu mai asculta de ordinele sale. Dacă ar fi acționat după capul lui într-o problemă atât de gravă, care a situat România la granița Somaliei, era la mintea cocoșului că președintele, îngrijorat de imaginea patriei în lume, ar fi profitat că minerii erau în București și l-ar fi făcut pachet pe premier în Iunie 1990.

Potrivit unei relatări de presă, Petre Roman a recunoscut că a aprobat, în ziua de 11 iunie 1990, un plan de evacuare a Pieței Universității, dar fără folosirea TAB-urilor și a muniției de război, atrăgând atenția că evenimentele ulterioare, când acestea au fost introduse în luptă, odată cu venirea minerilor, fac parte dintr-o deturnare pentru care nu este responsabil. Dar chiar așa dacă s-au derulat demersurile, cel care le-a mulțumit minerilor pentru reinstaurarea ordinii de băta Ion Iliescu a fost, și nu Petre Roman. Onorată instanță, cu toate că Ion Iliescu nu avea câine la acea vreme, acesta mușca rău.

De altfel, generalul Mihai Chițac a declarat procurorilor că Ion Iliescu în persoană a ordonat folosirea muniției de război și a TAB-urilor, fără a se fi consultat cu forul suprem de apărare a țării, conform prevederilor legale. Mai mult, la aflarea veștii că două sute de cetățeni arestați cu ocazia mineriadei fuseseră eliberați, Ion Iliescu s-a făcut foc și pară că măsura a fost luată fără aprobarea sa.

Dacă în România a avut loc un linșaj, acesta a fost instigat, în repetate rânduri, de Ion Iliescu împotriva părții militant democrate a poporului român. În 2001, pe când, prin grija lui Emil Constantinescu, a revenit ca președinte al țării, Ion Iliescu a propus amnistierea crimelor săvârșite în timpul evenimentelor din decembrie 1989 și al mineriadelor, susținând - și aici vă rog să fiți foarte atenți - că este dispus să se împace cu toți cei care l-au acuzat că ar fi fost implicat în acele evenimente. Suntem și noi dispuși să-l iertăm, cu o singură condiție: să stea la pușcărie pentru tot restul vieții.